

der fire Spirer, hvoraf man kunde vente mandlige Descendenter. Der var Kongen selv, Prinds Christian, der allerede havde en Søn, og den nuværende Arveprinds. Der var altsaa dengang større Sandsynlighed end den, hvorefter man nu fordrer, at vi nu for stedse skal forandre vor Statsret. Den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) siger endogsaa: „Da Christian den Ottende besteg Thronen, var der meget gode Forhaabninger om, at hans Søn, vor allernaadigste nuværende Konge, kunde efterlade sig mandligt Afkom“, og han bemærker, at det har havt Indskydelse paa, at der ikke dengang er truffet nogen Afgjørelse med Hensyn til Arvefølgen. Ingen kan vel anfille nogen paalidelig, statistisk Sandsynlighedsberegning med Hensyn til den nu saa ofte omtalte Eventualitet; men, naar blot fire Dine lufte sig, eller naar om ikke mange Aar de unge Prindsers af Glücksborg kun vise sig at have Døtre, saa ere vi strax i den uhyggelige, i den faretruende Situation, hvorom der her er Tale.

Den ærede Folkethingsmand, der havde Ordet foran mig, søgte ogsaa at imødegaa den overordentlige Betydning, som man i denne Sal har lagt paa de saakaldte Garantier. Disse Garantier ere næsten blevne omtalte saaledes, at det kunde synes at være en Fornærmelse at tvivle om, man ved dem fik en Sikkerhed, der var langt bedre end nogen Ret, bedre end den gamle stedse frie Kongekrones Arveret. Ligesom den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 1ste Bakfreds (Welschow) har lagt Bøgt paa, at vi nu have faaet, som han udtrykker sig, „en europæisk Anerkjendelse af den danske Stats Integritet, ikke blot for en Tid, men for evig Tid, saaledes siger den ærede Premierminister: „det vilde ligefrem vidne om Mangel paa Tillid til Europas udtrykkelige Ord, det vilde vidne om Mangel paa Tillid til Omfanget af den Ret og den Sikkerhed, som ved Tractaterne skulde være erhvervet for det danske Monarchie“, naar nogen nemlig vilde betragte det Hele som noget Provisorisk. Den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) tilbagemiste ligeledes i de bestemteste Ord enhver, endog den sjerneeste Tvivl om, „hvad saa mange

vigtige Magter have samtykket i“. Jeg maa dog imod disse Statsmand ogsaa paaberaabe mig en Statsmand, paaberaabe mig en kronet Statsmand, der i sit Liv havde rig Leilighed til at lære Betydningen af Garantier og Integritetsforsikringer at kjende. Kong Frederik d. 2den af Preussen siger om alle Garantier i sin *Histoire de mon temps*: „Alle Garantier ere Tiligranarbejde (Hør!); de ere mere stikkede til at tilfredsstille Dinene end til at være af nogen virkelig Nytte.“ Det er kun en Mening af ham, men jeg vilde dog fremsætte den her (Latter). At „de moderne Garantiers Nytte mere er et Skin end en Virkelighed,“ er ogsaa en Mening, som, ved Siden af saa mange andre anseete folkeretlige Autoriteter, Martens selv ligefrem vedkjender sig. Den ærede Premierminister har ogsaa selv erkjendt om de os i sin Tid givne Forsikringer for Slesvig, hvorledes „de Garantier, der vare givne i en langt tidligere Periode med Hensyn til en enkelt Landsdeel, bare en saa liden Frugt,“ men han søgte at afvæbne den Indvending, der derfra kunde tænkes hentet mod den Tryghed, hvormed han nu sætter Garantier over Kronens gamle Arveret, dermed, at han siger, at disse Garantier kjender Europa nu ikke mere. Dette troer jeg neppe at være ganske rigtigt bemærket; thi, for kun at blive staaende derved, i den Tractat eller Quadruppelliance, der stadfæstede det Princip, hvorefter de to Dronninger nu sidde paa den pyrenæiske Halvøes Throner, vil man for ikke mange Aar siden kunne finde de tilsvarende Garantier optagne. Hvad i alt Fald, for nu et Dieblck her at sive Ministeren i den Forskiel, han tænkte at finde, de moderne Garantier angaaer, da er det jo saa, at det i det daglige Liv pleier at gjælde for en Regel, at den, som lover mindre, holder mere, men en virkelig Sikkerhed troer jeg dog, at Livet selv, at Erfaringen viser, at der heller ikke ligger i disse moderne Garantier. Den samme Folkethingsmand, som jeg nys nævnte, sigtede allerede til en Stilling, der synes mig ikke ulig med den nærværende, nemlig den, hvorunder Magterne i det forrige Aarhundrede udtalte sig for og anerkjendte det østerrigiske Monarchies Integritet og for det Tilfælde, at Mandstammen der uddøde, tilfagde deres Understøttelse